

ΔΙΝΟΡΑ

Ἦτον ὑψηλός, λεπτοκαμωμένος, μὲ κατὰμυρα, ὡς ἄνθρακα, ὀφθαλμόν, μὲ σοβαρά χεῖλη, ὑπ' αὐστηρᾶς πτυχῆς σκιαζόμενα, ἀλλ' ἀφίνοντα μεταξύ τῶν σπανίων αὐτῶν μειδιαμάτων νὰ διαφάνωνται ὕγιες καὶ λευκοὶ ὀδόντες. Ἐφερε μικρὰς μόλις φουμένας καὶ σγουράς φαβορίτας, καὶ ὑπὸ πολιτικὸν παράστημα τοῦ ναυτικοῦ, στρατιωτικόν, ἀλλ' εὐκαμπτον, παρέχον ἰδιαιτέρα θέλγητρα εἰς τὸν νέον μαρκησίον.

Ὁ 'Ραῦμόνδος καθ' ὅλην τὴν ἐπίσειψιν παρετήρει τὴν Δινόραν Φερῶ μετ' ὀδυνηρᾶς σχεδὸν ἐκφράσεως, τὴν ὅποιαν ἐκείνη ἐξέλαβεν ἀπλούστατα ἀντὶ φιλικοῦ ἐνδιαφέροντος, καὶ ὅπερ ἦτο τι κάλλιον: ἦτον ἡ βαθεῖα συναίσθησις καὶ τρόπον τινὰ τὸ προαίσθημα ἀφεύκτου συμφορᾶς. Συνέκρινεν ὡς ἐξ ἐμφύτου, περιφέρων τοὺς εἰλικρινεῖς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοῦ 'Ρενέ εἰς τὴν Δινόραν, τὰς δύο ἐκείνας ἀπὸ σάρκα καὶ ὅσπᾳ ὑπάρξεις, ὅσον διαφερούσας πρὸς ἀλλήλας, ὅσον ὄλιγον προωρισμένας διὰ νὰ ἐννοηθῶσι, καὶ τὰς ὁποίας ὁ βίος ἡ ἡ τύχη συνήντα ἐντοσοῦτω, καθιστῶσα τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐαιθησίαν τῆς γυναικὸς ἔρμαιον τῆς; τόλμης καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος ἐνὸς παραλυμένου.

Μὴ αἰσθανθεὶς ἀκόμη τὴν ζῶην, δειλός, ἡμιάγριος, ὁ 'Ραῦμόνδος συνησθάνετο πρὸ πάσης γυναικὸς εἶδος τι ἀγρίας καχεξίας, ὅπερ δὲν τοῦ ἐπροξένει πσῶς ἡ Δινόρα. Ὡς ἐξ ἐμφύτου ὄργιζετο ἐναντίον τῶν νεανίδων αἰτινες ἀπειλοῦντο, καὶ ἐφρικία διὰ τὰς γυναίκας, αἰτινες παρεδίδοντο. Ὁ πατήρ του ὁ μαρκησίας ἔλεγε γελῶν ὅτι ἂν ὁ 'Ραῦμόνδος δὲν ἐγένετο ναυτικός, θὰ ἐγένετο ἱερεὺς.

— Εἶνε μυστήριον! Ἔτσι ἦτο καὶ ἡ μητέρα του. Ἄλλα δὲν θὰ μοῦ ἤρσκε τὸ παιδί τῆς ἀγίας νὰ γίνῃ ἅγιος! ὅταν θὰ ἦμαι χροτασμένος ἀπὸ τὸ γλέντι τῆς ζῆς, δὲν θὰ μοῦ ἀπαρέση νὰ ἔχω γύρω μου, μικρούληδες Φερῶ, εὐγενικοὺς, ζανθοὺς καὶ φουσκομάλληδες, καὶ νὰ τοῖς δίδω μαθήματα τῆς ἠθικῆς τοῦ παπούλη των.

Πράγματι, ὁ 'Ραῦμόνδος εἰσῆρχετο ἐν τῇ ζωῇ μετ' ἱποτικῆς εὐσταθείας, εὐαισθητοῦ δειλίας, καὶ προλήψεων ἀγρότου. Ἀπὸ τοῦ κατοφλίου ἐτι τῆς ζωῆς, ἦτο τεθλιμμένος εἶχε μεγαλώσει βλέπων τὴν μητέρα του κλαίουσαν. Ἡ ἐγκατάλειψις τὸν εἶχε περιβάλλει πολὺ σφυγκτὰ, ὥστε πρὶν γνωρίσῃ τὴν ζῶην, ἀπῆλαυσεν ἐπὶ τῆς γλυκειᾶς μητρικῆς παρεΐας τὴν πικρὰν γεῦσιν τῶν δακρῶν.

Τὸ ἐξελαστήριον ὕδωρ ἐπέπρωτο νὰ ἦ συντεθημένον ἀπὸ δάκρυα· αὐτὰ εἶνε τὸ βάπτισμα τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶχε μεγαλώσει λοιπὸν τὸ παιδί μὲ τὴν ἀλγεινὴν εἰκόνα τῆς νέας μαρκησίας πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Καὶ, νεανίας, δέμενε ζοφερός ἀκόμη καὶ ἄγριος· ἀλλὰ φυσικῶ τῷ λογῷ ἐλύετο ἀπὸ τὰ ἡδέα μειδιάματα καὶ τὰς γυναικείας μελαγχολίας, αἰτινες τῷ ἀνεκάλουν τὸ μειδίημα τοῦ ἄλλοτε, Ἡ Δινόρα, εὐτυχῆς μάλιστα διότι ἠσθάνετο ὅτι ἠγαπάτο. εἶχε τὴν ἐκφρασίαν ἐκείνην τῆς ἀορίστου συμφορᾶς, οἶονεὶ κεκομμένου τραυμάτος. Διὰ τοῦτο ἤρσεν εἰς τὸν 'Ραῦμόνδον, ὀλιγώτερον δειλὸν καὶ ἀδέξιον πρὸ αὐτῆς. Ἐπίσης δὲ παρὰ τῇ Δινόρᾳ ἐγέννησεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως βαθεῖαν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ πρῶτος λόγος τοῦ Φερῶ πρὸς τὸν 'Ρενέ, ἐγκαταλείποντος τὴν Δινόραν

- Εἶνε θελκτικὴ.
- Δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπεν ὁ πρίγγιψ ὑπερηφάνως.
- Καὶ τὴν ἀγαπᾶς πραγματικῶς;
- Σὰν τρελλός!
- Εἶνε ἐρωμένη σου;
- Τί λέεις; εἶπεν ὁ 'Ρενέ, ἀρκετὰ ἐκπλαγεῖς.

Καὶ ἠτένιζε διὰ τῶν ὠχρῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὸν 'Ραῦμόνδον, ὅστις σοβαρώτατα ἐπανελάμβανε τὸ ἐρώτημα, ὅπερ ὁ 'Ρενέ εὕρισκεν ἄτοπον.

- Σ' ἐρωτῶ, ἂν ἡ δεσποινὶς Φερῶ εἶνε ἐρωμένη σου;
- Γιὰ κύττα σκέψις! Θὰ ἤμουν κτῆνος, ἂν δὲν ἦτο!
- Κατὰ τὰς περιστάσεις, εἶπεν ὁ μαρκησίας.
- Ἦτο τιμία κόρη πρὸ τοῦ τὴν συναντήσης;
- Πᾶν ὅ,τι ἐντιμώτερον ὑπάρχει. Διαμάντι, σταλαγματιὰ νεροῦ, ὅ,τι θέλεις. Καθαρὸ καθαρὸ κρύσταλλο.
- Τότε, ἠρώτησεν ὁ 'Ραῦμόνδος, τί θες νὰ κάμῃς τώρα;
- Ἐγὼ; τὴ Δινόρα;
- Τὴν δεσποινίδα Φερῶ;
- Θὰ τὴν λατρεύω, θὰ τὴν φορτώσω στολίδια, θὰ τὴν σηκώσω εἰς 'ς τοὺς οὐρανούς. Αὐτὰ ποῦ ἔμπορῶ. Σοῦ εἶπα ὅτι ἦμαι τρελλός γιὰ αὐτή.

— ΓΙΑΤΙ δὲν τὴν νυμφεύσῃ; Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐντὸς τοῦ ὄχηματός, τὸ ὅποιον τοὺς ἐπεσκέφθη οἰκάδε, ὁ Ρενέ ἤρχισε νὰ γελᾷ, ἕνα καλὸ γεμάτο ὄρεξι γέλιο ἀντιτιθέμενον πρὸς εἶδος τι νευρικοῦ καρκαλισματος· γέλωσ τὸν ὅποιον εἶχε κακοσυνθίσει. καὶ ἦτο οἰκείος παρὰ τοῖς νέοις.

— Διατί δὲν τὴν νυμφεύομαι; Ἄφρησέ με νὰ ζεκαρδισθῶ!

Ἄλλὰ διότι κανεὶς δὲν νυμφεύεται τὴν ἐρωμένην του. . .

— Παρντόν! Νυμφεύεται κανεὶς τὴν ἐρωμένην του, ὅταν ἡ ἐρωμένη του εἶνε τιμία κόρη!

— Εἶσαι ἀπλοϊκός, εἶπεν ὁ Ρενέ. Ἀλήθεια, Ραῦμόνδε, εἶσαι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀπλοϊκότητος! Τὸν χρυσοῦν αἰῶνα! Μία ψυχὴ τὴν παρμονὴν τοῦ κατακλυσμοῦ! Θὰ σ' ἐσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ ζητοῦσα γιὰ σέ τὸ βραβεῖον Μοντυόν, ἀλλὰ θὰ σοῦ κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐπέβρασεν ὁ καιρὸς ποῦ οἱ βασιλεῖς ἐνυμφεύοντο βοσκοπούλαις!

Τὸ ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ μεγάρου. Ὁ Ραῦμόνδος δὲν ἠτέλιζε νὰ προσθέτῃ τίποτε. Ἄλλως ἦτο καθαρῶς προσωπικὴ ἐντύπωσις, ἦτον ἀπόρροια εὐαισθησίας ἀπλούστατα ἡ περὶ τῆς Δινόρας γνώμη του, καὶ δὲν τὴν ἐγνωρίζε τὴν Δινόραν. Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτικὸν τῆς εὐθύτητός του τὴν ἔκαμε νὰ ἐξετάξῃ ἀπολύτως τὸ πρᾶγμα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ Ραῦμόνδος δὲ Φερῶ ἐβάδιζεν εὐθύς πρὸς ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράξῃ, καὶ ἔλεγε ἀπλῶς ὅ,τι ἔπρεπε νὰ εἶπῃ. Ὁ μαρκησίας δὲ Φερῶ ἐπανεῦρισκεν ἐν τῷ υἱῷ του τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν τῆς μητρὸς.

Ὁ Ραῦμόνδος ἐντελῶς εἶχεν ἀρέσει εἰς τὴν Δινόραν, ἡτις ἐμάντευεν, ὅτι τοῦ λοιποῦ εἶχον ἕνα φίλον ἐπὶ πλέον, καὶ μετ' ὅλην τὴν πεποίθησίν τῆς εἰς τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῆς δίκης Βερνιόν, ἔχαιρεν καὶ αἰσθανομένη τριγύρω τῆς νέαν ἀφωσίωσιν. Καὶ ἔπειτα ὁ Φερῶ ἦτον ὁ ἐξάδελφος τοῦ πρίγγιπος! Ἠγάπησε πᾶν ὅ,τι προσῆγγιζεν εἰς τὸν Ρενέ, εἰς τὸν ὅποιον ἀφελῶς ἀπέβλεπεν ὡς πρὸς σωτήρα τοῦ γέροντος Φερῶ.

Εἶχε λοιπὸν σωθῆ ὁ πτωχὸς μυθιστοριογράφος, ὅστις ἐπλήρωσε διὰ τόσων συμφορῶν τὸν ἔρωτά του πρὸς τὸ ὄνειρον καὶ τὴν χίμαιραν; Ἡ δίκη δὲν εἶχεν ἐτι τεθῆ ὑπὸ ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐκ πολλαπλῶν τεκμηρίων, ἐκ δ' ἰστορικῶν καὶ παρτήρων λόγων, ἡ Δινόρα ἐπίστευεν ὅτι ἦτο βεβαία πρὸς ἀπαλλαγῆς.

(Ἀκολουθεῖ)